

den og derved blive Angriberen. Det nederlandske Forslag fjerner ikke helt disse Farer, men formindsker dem betydeligt. Hvis der til det føjedes en Bestemmelse om, at den Stat, der har faaet finansiel Støtte, ikke maa forandre Holdning og blive Angriberen, kunde han akceptere det nederlandske Forslag.

Paa Italiens Vegne erklærede *Tumedei* sig rede til at støtte det nederlandske Forslag, idet han dog forbeholdt sig sin Regerings Stilling. Ogsaa *Sato* (Japan) vilde, hvis Udvalgets Flertal erklærede sig for det nederlandske eller det finske Forslag, slutte sig til Flertallet paa eget Ansvar, da han ikke havde haft Tid til at konferere med sin Regering.

Lange (Norge) anerkendte, at den nu foreslaaede Tekst maatte betegnes som en Forbedring, men at den dog ikke helt tilfredsstillende den norske Regering. Den norske Delegation vilde derfor afholde sig fra at stemme for denne og de følgende Artikler, bortset fra Ændringer af Ordlyden, som maatte forbedre Teksten.

Ogsaa de Delegerede fra *Ny-Zealand* og *Syd-Afrika* erklærede, at de vilde afholde sig fra at stemme.

Til sidst vedtoges Art. 2 med den af den nederlandske Delegation foreslaaede Tilføjelse til 1. Stykke og med en af den svenske og den nederlandske Delegation foreslaaet Ændring af 2. Stk. om, at den Part, der modtager Støtte, skal forpligte sig til at forelægge Striden til retlig Afgørelse eller Voldgift eller enhver anden fredelig Behandlingsmaade, som Raadet finder egnet. Herved tilvebragtes Overensstemmelse mellem Artiklerne 1 og 2.

I Henhold til den saaledes vedtagne Tekst stiller Forholdet sig som følger:

1. Naar en Stat i Strid med sine internationale Forpligtelser angriber en af de kontraherende Parter, har den angrebne Stat Ret til at forlange den i Konventionen omhandlede finansielle Støtte, medmindre Raadet bestemmer anderledes.

2. Naar der foreligger en Strid, som

sandsynligvis kan føre til et Brud, vil Raadet paa Begæring kunne yde en kontraherende Part finansiel Støtte, hvis den anden af Parterne i Striden undlader at efterkomme de af Raadet foreslaaede Forholdsregler, og hvis Raadet mener, Freden ikke vil kunne bevares paa anden Maade.

I begge Tilfælde er den Stat, der modtager Støtte, forpligtet til at forelægge Striden til retlig Afgørelse, Voldgift eller enhver anden fredelig Behandlingsmaade, som Raadet finder egnet.

De følgende Artikler vedtoges, uden at de gav Anledning til mere indgaaende Drøftelser, navnlig var dette Tilfældet angaaende de tekniske Bestemmelser. For adskillige af de tekniske Bestemmelseres Vedkommende gjorde den i Udvalget tilstede-værende Repræsentant for den finansielle Komité, *Chalendar*, nærmere Rede.

Det kan nævnes, at det vedtoges i Art. 7 at anvende den nugældende Fordelingsnorm for Folkeforbundets Udgifter til at fastsætte, i hvilket Forhold Staterne skal garantere for de Laan, der garanteres for efter Konventionen. Man ønskede netop at anvende denne Fordelingsnorm, for at Parlamenterne, naar Spørgsmaalet om Konventionens Ratifikation kommer for, nøjagtigt kan udfinde, hvor meget hver enkelt Stats Garanti kan komme til at omfatte. Den samlede Garantium fastsættes til højst 100 Mill. Guldfrancs om Aaret, hvis samtlige Forbundsmedlemmer deltager i Konventionen (Danmarks Andel i Forbundets Udgifter er for Tiden 12 Enheder af ialt 986 Enheder; det højeste aarlige Beløb, Danmarks Garanti derfor vil kunne beløbe sig til, bliver saaledes, bortset fra Renter, ca. 1 217 000 Guldfrancs eller ca. 882 300 Kr.).

De tyske, nederlandske og franske Delegationer havde i Forening stillet Forslag om Indføjelse af et nyt Stykke i Art. 15, hvorefter Raadet, naar Garanti er stillet i Henhold til Art. 2, skal kunne suspendere Udbetaling af de Dele af Laanet, som endnu ikke maatte være udbetalt, hvis det fin-